

Pollacas vocant. Tandem erumpens meridiem
versus Levinum amnem, qui regioni nomen
dedit, effundit: qui prope Britannodunum ar-
cem, & eodem nomine oppidum in Glottam
ingreditur. Levinia partem extremam Gram-
pii montis ultimi colles attollunt, sinu maris
exiguo, quem Gerlochum à brevitate appel-
lant, intercisi. Ultra hunc est sinus multo am-
plior, quem Longum vocant, à Longo qui in
eum cadit fluvio. Is limes est inter Leviniam
& Covaliam. Ipsa Covalia, Argathelia, seu
potius Ergathelia & Cnapdalia, multis sinibus
angustis ex æstuario Glottæ infusus, in multas
partes dirimuntur. Vnus inter cætera insignis
lacus Finis vocatur, à Fino fluvio, quem reci-
pit. Is ultra sexaginta millia passuum in lon-
gitudinem porrigitur. Est & in Cnapdalia lacus
Avus, in quo est insula exigua, & arx mu-
nita. Ex eo fluvius Avus effunditur, qui unus
in illis regionibus in mare Deuceledonium
exit. Ultra Cnapdaliā ad Occidentem hiber-
num excurrit Cantiera, hoc est regionis
caput, Hiberniæ occurrens, à quo modico
fretō dirimitur, ipsa longior quam latior, adeo
arctis faucibus Cnapdaliæ conjungitur, ut vix
mille passus expleant, idque spacium nihil
aliud quam arena sit, adeo humilis, ut per eam
naviculis traductis nautæ plerunque navigan-
di compendium quærant. Hanc attingit Lorna
Argatheliæ adjacens, & usque ad Abriam
pertinens, regio plana, nec infœcunda. Qua
Grampius mons humilior est, & magis pervius
Braid Albin regio vocatur, hoc est, quasi al-
tissimam Scotiæ partem dicas; ac ubi maxima
pars illa attollitur Drum Albin, id est Scotiæ
dorsum vocatur, nec omnino sine causa. Ex
eo enim dorso flumina in utrumque mare de-
currunt, alia in Septentrionem, alia in Meri-
diem. Ex Ierno enim lacu Iernam fluvium in
orientem hibernum fundit, qui in Taum illa-
bitur ad tria millia passuum infra Perthum.
Ab hoc fluvio cognomen accepit ad utram-
que ripam affusa, vetere Scotorum lingua
Strathierna dicta. Strat enim regionem ad
fluminum decursum jacentem appellare so-
lent. Inter montes ejus regionis, & Fortham
porrigitur Taichia, à Taicho fluvio, qui me-
dium secāt, nomen adepta. Excipiunt eam
Ocelli montes; ipsi quidem magna ex parte,
atque ager ad eorum radices adjacens, in Ier-
nensi præfectura censentur. Verum reliquum
agri ad Fortham usque ambitio in varias præ-
fecturas dissecuit, Clacmananam, Colrossia-
nam, & Kinrossianam. Ab his & Ocellis mon-
tibus quicquid agri à lateribus Forthæ, & Taus
claudunt, in Orientem anguste cuneatur ad
mare. Ea uno nomine vocatur Fisa, omnibus
rebus ad usum vitæ necessariis sibi sufficiens:
qua lacus Levinus eam scindit, latissima: inde
utrinque se colligens in angustum usque ad

Caraliam oppidum. Amnem unum, qui me-
moratu sit dignus, Levinum fundit. Totum
littus frequentibus oppidulis præcingitur, è
quibus maxime est memorabile propter bo-
narum artium studia Fanum Andreæ, quod
prisce Scoti Fanum Reguli appellant. Interius
in media fere regione est Cuprum, quo reliqui
Fisani ad jus accipiendum conveniunt. Qua
Ierniam contingit, est Abrenethium vetus Pi-
ctorum regia. Hic in Taum influit Ierna. Ipse
autem Taus è lacu Tao, qui est in Braid Al-
bin, viginti quatuor millia longo erumpit, flu-
viorum Scotiæ facile maximus. Is se ad Gram-
pium montem inflectens, Atholiam attingit
regionem fertilem in ipsis Grampii saltibus
collocatam. Ejus partem sub radicibus montis
in planitiem explicatam Blaram vocant, quæ
vox liberum arboribus solum significat. Infra
Atholiam ad dexteram Tai ripam sita est Ca-
ledonia oppidum, vetus tantum nomen reti-
nens, vulgo Duncaldem, hoc est tumulus co-
rilis confitus. Corilus enim cum per inculta
se latissime funderet, & silvarum opacitate
agros tegetet, & oppido & genti nomen da-
bat. Caledones enim, aut Caledonii gens olim
inter Britannorum clarissimas alteram par-
tem regni Pictorum faciebant, quos Ammia-
nus Marcellinus in Caledones & Vesturiones
dividit, quorum nunc vix nominis vestigium
aliquod superest. Infra Caledoniam ad duo-
decim millia passuum in eadem dextra ripa
est Perthum. Ad sinistram ripam sub Atholia
ad Orientem spectans, est Gorea frumentariis
campis nobilis. Et sub hac iterum inter Taum
& Escam porrecta Angusia, sive, ut prisce Sco-
ti loquuntur, Æneia. Sunt qui Horestiam, aut
juxta dialectum Anglorum Forestiam dictam
putent. In ea sunt urbes Cuprum, & quod
Boëtius patriæ suæ gratulans ambitiose Dei-
donum vocat. Vetus enim nomen Thaodu-
num fuisse reor, à Duno id est colle ad Taum
sito, sub cujus radicibus oppidum est extru-
ctum. Extra Taum ad 14 millia passuum recto
litore occurrit Abrenethea, alio nomine Ab-
rinca. Deinde Rubrum promontorium satis
longe conspicuum. Esca fluvius cognomento
Australis mediam secāt: alter Esca Septentrio-
nalis eam à Mernia dividit. Ea ex magna parte
solo est campestri & plano, donec ultra Fordu-
num & Dunotrum comitis Martialis arcem oc-
currat Grampius, paulatim se demittens, & in
mare subsidens. Ultra eam ad Septentriones
est Devæ, vulgo Deæ fluminis ostium: & plus
minus mille passus ulterius Dona. Ad alterum
Abredonia est, salmorum piscatu nobilis, ad
alterum Episcopi sedes, & scholæ publicæ om-
nium ingenuarum artium studiis florentes.
Hanc citeriorem invenio vetustis monumen-
tis Abredeam appellatam. Nunc utrunque op-
pidum Abredonia veteris & novæ cognomi-
nibus

Covalia.
Ergathelia.
Cnapdalia.

Cantier.

Lorna.

Taichia.

Fisa.

Atholia.

Perthum.

Gorea.

Angusia.